

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14756/2024
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Зајечару, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гжрр1 30/24 од 31.01.2024. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гжрр1 30/24 од 31.01.2024. године у потврђујућем делу из става другог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Београду Гжрр1 30/24 од 31.01.2024. године у потврђујућем делу из става другог изреке.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду Прр1 324/22 од 15.03.2023. године, тужба тужиоца се сматра повученом.

Решењем Првог основног суда у Београду Прр1 324/22 од 04.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужиоца за враћање у пређашње стање од 23.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене да се обавезе тужилац да јој накнади трошкове парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Гжрр1 30/24 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца од 21.03.2023. године и 26.04.2023. године и потврђено првостепено решење од 15.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђено првостепено решење од 04.09.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући га у делу којим је одбијена њена жалба и потврђено првостепено решење од 04.09.2023. године у делу одлуке о трошковима

поступка, због погрешне примене материјалног права. Тужена је предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права.

Тужена ревизијом оспорава правноснажну одлуку о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применим процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против правноснажног решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев и којим се поступак правноснажно не окончава (јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а).

Из наведених разлога, Врховни суд је применим члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**